

Gyógyszerészet

A MAGYAR GYÓGYSZERÉSZETI TÁRSASÁG LAPJA

Felolvas szerkesztő: DR. BRANTNER ANTAL

Szerkesztők:

CSAPÓ ZOLTÁN, DUDITS ISTVÁN, DR. KOVÁCS LÁSZLÓ és DR. VINCZE ZOLTÁN

Technikai szerkesztő: LÁNG MIKLÓS

31. évfolyam

12. SZÁM

1987. december

A Magyar Gyógyszerészeti Társaság tagjainak, kedves Munkatársainknak és Olvasóinknak eredményekben gazdag, boldog, békés új esztendőt kíván:

az MGYT elnöksége és a Gyógyszerészet szerkesztősége

Gyógyszerészet 31. 441—450. 1987.

Az új Gyógyszerkönyv margójára

Gyógyszerkönyvünk új, hetedik kiadása 1987. szeptember 1-jén hatályba lépett. Tartalmát sokan ismertették már — de nem annyiszor, hogy új kérdések föl ne merülhessenek, mert kérdések mindig lesznek. A gyógyszerészek örömmel fogadták, mert már nagyon régen várták — egy ilyen kiadványt elég gyorsan elkészíteni nem lehet. Vannak, akik máris bírálják — olyan gyógyszerkönyvet, amely a minőségbiztosításhoz kellőképpen szigorú, ugyanakkor figyelembe venné a gyógyszerészeti tudomány, az ipar, a kereskedelem, a közforgalmú és intézeti gyógyszerellátás valamennyi érdekét — kiadni sohasem lehet.

Nem kívánom értékelni a Ph. Hg. VII-et, csupán néhány gondolatot kívánok leírni a szerkesztéséről (amelyet 1978-ban egy éven át közvetlenül és azóta közvetve figyelhettem), vagy inkább a szerkesztő bizottság elnöke és titkára munkájáról.

Hazánkban a gyógyszerkönyv kidolgozását az egész gyógyszerész-társadalom közös ügyének tekintjük. (A Ph. Hg. VII-ben száznál is több közreműködő munkáját ismerik el!) Mindenki tudása legjavát adta. Mégsem készült volna el sohasem (vagy nem lett volna „gyógyszerkönyvi”) az új kiadás az elnök és a titkár áldozatos munkája nélkül! Ez a megállapítás a többiek tevékenységét nem kicsinyíti!

A száznál több szerkesztő munkájának koordinálásában igen nagy szerepük volt az albizottságok vezetőinek, szintén elismert tudósainknak. Születtek mégis elfogadott, de túlságosan is „leíró jellegű” szövegrészek olyan szakértők tollából, akik nem érezték a különbséget a Gyógyszerkönyv „jogi” definíciói és a szak(tan)könyvek oktató-magyarító szerepe között. Gyógyszerészeti szempontból értékes ható- és segédanyagok kerültek felvételre, de minőségük, adagolásuk olykor elveszett két albizottság között... Túrelmetlen szakértők ontották a szöveget, nem figyelvén arra, hogy ugyanazt a fo-

galmat a gyógyszerkönyvben nem lehet fejezetenként másként elnevezni... stb. „Technikai kérdés” — válaszolta mindenki, akinek a fentiekre a figyelmét felhívták, mintegy másodlagosnak ítélve azokat.

S ki tette a helyére végül — tengernyi egyéb szerkesztői tevékenység mellett — még ezeket a „technikai kérdéseket” is? Elsősorban két egyetemi tanár: dr. Végh Antal és dr. Laszlovszky József, a szerkesztő bizottság elnöke és titkára.

Laszlovszky József fáradhatatlanul érvelt, szerkesztett és újra szerkesztett, vitázott a Ph. Hg. VII. érdekében. Ezt teszi ma is. Nagyon közel dolgozunk egymáshoz, ezt a munkát igazán csak így lehet értékelni és nehéz lenne túlértékelni.

Végh Antal professzor volt a szerkesztői munka során a mérleg nyelve. Bölcseken örködött a magyar gyógyszerkönyvi nemes hagyományok, a schuleki eszme, a már megszerzett vívmányok fölött. Ugyanakkor meglepően fogékony volt az új módszerek, elvek iránt, utat engedett nekik, de kíméletlenül nyesegette azok vadhajtasait. Beteggyábjából kelve utazott a város másik végére, s merült el a gyógyszerkönyvi cikkelyek, számára kedves, világába. Nem „nyugdíjas módon” irányította a szerkesztő bizottságot a Ph. Hg. VII. megjelenéséig.

A Magyar Gyógyszerkönyv szakmánk kollektív munkája, de minden kiadás esetében vannak szerkesztők (szerzők!), akiknek egyénisége megtalálható e könyvek lapjai között.

A Ph. Hg. VII. már hatályba lépett. Használjuk, lapozzuk, néha szidjuk is — hiszen van és Gyógyszerkönyv!

Szerkesztésének, kidolgozásának nagy egyéniségei itt élnek közöttünk. Vajon értékeltük, megbecsültük, megfelelően megköszöntük-e ezt a — szinte életművük betetőzésének tekinthető — munkájukat?

Dr. Paál Tamás